

Til nr. 2.

I anvendelsen af ordet „uberrettiget“ i § 263 ligger for så vidt, at politiet må være berettiget til som led i nødvendig efterforskning at benytte auditivt udstyr, selv om anvendelsen falder inden for ordlyden af den nævnte bestemmelse.

Det er imidlertid justitsministeriets opfattelse, at de former for aflytning, der nævnes i forslaget til § 263, stk. 3, udgør så alvorlige indgreb i den personlige integritet, at det af retssikkerhedsmæssige grunde må være rigtigt at skabe et særligt lovgrundlag herfor. De er ikke væsensforskellige fra de indgreb, der er reguleret gennem retsplejelovens regler om ransagning og telefonaflytning.

Det foreslås derfor i princippet at gøre reglerne i retsplejelovens § 750 a om telefonaflytning anvendelige på politiets adgang til ved hjælp af et apparat hemmeligt at aflytte eller optage sådanne udtalelser, samtaler og forhandlinger, som omhandles i forslaget til § 263, nr. 3. Imidlertid må de aflytningsformer, der nævnes i forslaget til straffelovens § 263, nr. 3, generelt siges at udgøre alvorligere indgreb i den personlige integritet end almindelig telefonaflytning. Alt, hvad der foregår inden for det område, som er dækket af aflytningsapparatet, vil blive registreret.

Under hensyn hertil finder justitsministeriet det rigtigt altid at kræve retskendelse som betingelse for aflytning. En sådan begrænsning vil næppe på afgørende måde lægge hindringer i vejen for politiets efterforskningsarbejde. I forslaget er derfor alene henvist til § 750 a, stk. 1 og 5.

Henvisningen til § 750 a, stk. 1, betyder, at aflytning, der falder ind under den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 263, nr. 3, kun kan ske efter rettens kendelse. Denne kan kun gives, når der foreligger mistanke om en af de forbrydelser, der nævnes i straffelovens kapitler 12, 13 eller 20 eller §§ 119, stk. 1 og 2, 124, stk. 1, 125, 127, 133, stk. 3, 193, 194, 215, 260, 261, 264 a (forslagets § 264, stk. 2) 266 eller 281 eller en forbrydelse, for hvilken loven hjemler straf af fængsel i 8 år eller derover, og det må antages, at det pågældende efterforskningsskridt vil være af væsentlig betydning for forbrydelsens opklaring.

Det fremgår endvidere af henvisningen til § 750 a, stk. 1, at det, der under de angivne betingelser kan tillades optaget eller aflyttet, er den mistænkte egne udtalelser fremsat i enrum eller samtaler eller forhandlinger, hvori den mistænkte deltager.

Eventuelle optegnelser m. v. fra aflytningen skal tilintetgøres, så snart det er fastslået, at de ikke er af betydning for efterforskningen, jfr. henvisningen til § 750 a, stk. 5,

At aflytningen skal foretages af politiet selv, må anses for så selvfølgeligt, at man ikke finder grund til at henvise til § 750 a, stk. 4.

Ligeledes har man ment at kunne udelade en henvisning til § 750 a, stk. 6. I tilfælde af, at aflytning ønskes gennemført inden for en lokalitet, der tilhører en ikke-mistænkt, må retten kunne gøre det til en betingelse for aflytningens gennemførelse, at ejeren af lokaliteten underrettes herom enten på forhånd eller efterfølgende, når det kan ske uden skade for undersøgelsen.

Det har været overvejet at udvide forslaget til § 750 c til også at omfatte politiets og f. eks. toldmyndighedernes adgang til uden tilladelse at fotografere personer, der befinder sig på et ikke frit tilgængeligt sted, samt på de nævnte myndigheders adgang til ved hjælp af kikkert eller andet apparat at iagttage sådanne personer, jfr. forslaget til borgerlig straffelovs § 264 a. Justitsministeriet har imidlertid ikke fundet at kunne gå ind for en sådan udvidelse, da den ville afskære politiet og toldmyndighederne fra at efterforske og sikre sig bevis i sager, der ikke er omfattet af opregningen i § 750 a, hvis de mistænkte befinder sig på et lukket område, herunder et skib. En sådan begrænsning af efterforskningsmulighederne må f. eks. i sager om smugleri og sortbørshandel anses for urimelig, hvis man afvejer den i forhold til beskyttelsesinteressen, og justitsministeriet finder derfor ikke grundlag for at søge disse forhold nærmere reguleret ved lov.

Til § 4.

Til nr. 1 (§ 11).

Som nævnt ovenfor under de almindelige bemærkninger bygger forslaget dels på straffelovrådets betænkning om privatlivets fred, dels på betænkning nr. 416/1966 angående en ny konkurrencelov afgivet af et af handelsministeriet den 21. januar 1959 nedsat udvalg. Der henvises til straffelovrådets betænkning s. 54-56 og til 1966-betænkningen s. 92-93 (lovudkast — §§ 3, 4 og 7) og s. 96-99 samt s. 100-101 (bemærkninger). Forslaget er udarbejdet i samarbejde mellem handelsministeriet og justitsministeriet.

Forslaget træder i stedet for den gældende konkurrencelovs § 11, der beskytter forretnings- eller driftshemmeligheder. Det er fundet naturligt at benytte fællesbegrebet „erhvervshemmeligheder“, men der er ikke herved tilset nogen ændring i forhold til gældende ret. De hemmeligheder, som er beskyttet efter forslaget, kan angå enten kommercielle eller driftstekniske forhold.

Under de forhandlinger, der på grundlag af straffelovrådets betænkning om privatlivets fred blev ført mellem repræsentanter for det danske,